

σταλές

δε θελω να μαι αναμεσα στους ανθρωπους να χω να κανω με τους ανθρωπους και
 τ' ανθρωπινα θελω ολους τους ανθρωπους ολοκληρους ολα ολοκληρα ολοκληρους
 μ ολοκληρα ολοκληρωτικα.

*

εκοψε ενα χορταρι μακρυ εκανε ενα α αυτο ομως ηταν παντα χορταρι κομ-
 μερο βεβαια και α δικο μας — αλλα ξαφνικα εγινε δικος του το 'λυσε ειπε α
 και χαρηκε που τσα χορταρια γυρο του τσο ευκολα ηταν χορταρια και μιλαγε
 ευκολα. Ηρθε.

*

γιατι περπαταω, τι γινονται τα βηματα μου, τι γινονται οι γραμμες που φτιαχτη-
 καν στο χαρτι η απ τα πουλια και τα ψαρια και τα παιδια
 πως, τι γινονται οι ερωτησεις μου γιατι γινομαι ετσι παιδι μου, ματακια μου ;

*

(το δικαιοωμα να ειμαι παιδι
 ειναι καθηκον στα παιδια στον κοσμο
 στην Αρχη και στο Τελος
 ειναι αυτο).

*

ολα ολος ο κοσμος ειναι σαν ενα χρυσο διχτυ τραβαω την ακρη του χρυσος
 και ειναι παντα διχτυ.

πετρα 5

ειναι τσο φαγερο πως τα 'χουμε ολα μπερδεμενα
 αφου ειμαστε,
 καθως ειμαστε ξεμπερδεουνται μπροστα στα ματια μας που βλεπουν τ αντικειμενα,
 τα βλεπουν γιατι ειναι κι ολα ειναι
 η ειμαστε ειναι
 ες φυλλο πες εαυτος πες γυμνος ωραιος κιονας.
 ιναι τσο φανερο που φανερωνομαι
 ειμαι ο πριν κι ο τωρα κι ο μετα
 τα εσομενα προ τ εοντα σ ενα ωραιο επιπεδο μ ασπρο ναο
 ομαρινο μαρ μαρ ρι γο
 να επιπεδο κοσμο που ταξιιδευει στο ενα τουτο γερο κι επειτα γινεται στρογγυλο
 επειτα σχηματα κι αστρα και συμπαν κι επιστημες και σκορπισαμε και απραγ-
 α και πολιτισμοι κι εαυτος κι εγω
 με ρωτησε κανενας εμενα ;
 ρωτησαν εσενα ;
 .. παιζει η ζωη μ ολ αυτα
 κινει παιδι και παιζει
 ιζει το παιδι μου και μαθαινω
 ατακια μου
 αι ολα ειναι φανερα
 μ ορε !

(“Αν πραγματικά νομίζετε πώς ξέρουμε τίποτα και πώς ζούμε μ’ δλ’ αὐτὰ πού

είναι ή κάθε μέρα μας, πρέπει νά έχετε χάσει όλη τήν όμορφιά βαθιά σας και πρέπει νά είσατε άνέραστοι, πρέπει νά μήν έχετε ποτέ συμμετάσχει στη ζωή σας και στη ζωή. Κι αν νομίζετε πώς τò θέμα είναι τò σήμερα κι όχι τὰ «ξοφλημένα» χτεσινά και τούτες οί αλήθειες, κι αν νομίζετε πώς ή πραγματικότητα της ζωής έχει νά κάνει καθόλου μ' εκείνα πού έχετε, άνερωτικοί κι άπαιδικοί, γίνεи και ζείτε, είσατε μακριά νυχτωμένοι, πού 'λεγε ή γιαγιά μου και λένε ακόμη. Δέ βλέπετε — στο κάθε τι — πώς έχουμε αφήσει τò γάμο και πάμε για πουνά-ρια, ή πώς, αν τò θέλατε έτσι, έδω καράβια πνίγονται, βαρκοϋλες μου πού πάτε ; Πώς τò μόνο μοντέρνο είναι τò πραγματικό, πού τò έχουμε αφήσει βαθιά μας στέ-ρεο ξεκάθαρο αντικείμενο του κόσμου, ναό μαρμάρινο ; Στόν άπλό, εύκολο, ζωικό κόσμο πού είμαστε, με τò μυαλό μας τάδε βάρος, όσο μιá πέτρα ; Κάτσε λοιπόν κοντά στην πέτρα, Κύριε Έσύ, - Α, ή, τήν, τής, οί, τίς κοντά μου).

Μακριά άπ' τὰ παιδιά!

Ένα παιδί

ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ή χρυσή ήλιαχτίδα σκεπάζει τόν κόσμο. Τò άπαλό κύμα χαϊδεύει τήν άμμουδιά. Τὰ σύννεφα στόν ούρανό παίζουν τò κρυφό. Στη γή είναι καλοκαίρι. Πιάνει τούς άνθρώπους και τούς πηγαίνει βόλτα. Τὰ χόρτα μόλις καταλάβουν τò χάιδεμα του ήλιου ξύπνησαν και βγήκαν επάνω στα χωράφια. Και τὰ λουλούδια χαρίζουν τή μυρωδιά τους στη γή και στους άνθρώπους. Τὰ δέντρα νιώθουν τò άπαλό αεράκι και κουνούν τὰ φύλλα τους χαρούμενα.

Στα σπίτια της έξοχής ακούγονται τὰ γλυκά γαυγίσματα των σκυλιών. Τὰ πρόβα-τα τρώνε τò νόστιμο χορτάρι.

Μέσα σ' αὐτὰ άνεμίζει μιá πλατιά φούστα. Όλο και φαίνεται ό άνθρωπος και κα-ταλείγει στο κεφάλι. Η φούστα αὐτή είναι της Ξένης. Δίπλα της είμαι έγώ. Πη-γαίνουμε βόλτα μέσα στόν άπαλό άέρα πού μάς κουνάει τὰ μαλλιά και τὰ φέρ-νει μπροστά στο πρόσωπό μας. Η Ξένη τραγουδάει έναν ώραϊο και σιγαλό σκο-πό και ό άέρας της σκεπάζει τή φωνή :

Ήρθε τò καλοκαίρι
και τὰ λουλούδια άνθισαν
τò πουλάκι κελαηδεϊ
και πηγαίνει 'δω και 'κει
πετá μέσ' τόν άέρα.